

Снежана Николић

РЕЧ У НЕСТАЈАЊУ

У ДЕЦЕМБРУ

Зар ова наша кретања нису преполовљено дисање светова?
Грана коју волиш давно је укроћена под језиком Сунца,
устакљени празник за празан дан у Сибиру.
Чува ли она сећање на моју давну присутност
а уске стазе мразеве мојих навраћања?

Ипак, зар да неки почетак буде успомена
ономе који чува заокружен лет?
То није памћење какво ће спознати тајге јер светлост
не стиже на помирење с водом, ширине су неукротиве
а то остајање у стопи бележи наша невина простирања

пустињом, где су сва њена претхођења
и зрно које је хрлило ветру одбијајући се?
Осећање да смо зачети уздиже планину
чак до срца, па га премаши усамљен врх
као звезда, остављен грумен соли!

РЕЧ У НЕСТАЈАЊУ

Своја се слобода носи туђим лудилом
док сасвим празан не запамтиш свет, и
голим речима не омрзнеш љубавника
који ниче земљом за ружу у очима.
Ми нећемо знати рођени плач, јер смо глуви
од историје неких старих киша и још старијег писма
на чији чекамо глас.

Преспавали смо сунце, сад слепо слушамо песму о заласку.

Судбина воде није да себе спозна.
Њен пут је пут ваздуха, тело без тела
припитомљених дивљака што маме моју крв.
Плашим се лица које остаје кад се преклече снови
и ветра загледаног у тврђаве на нашем челу.
Како препевати дах устима која нестају
кад умре птица на пристаништу?

Све што славио поновљено је кретање звезда.
Тамо где им почиње траг не почива блештав пут.

Тражење непознатих лица је именовање себе у гомили.
Срж за којом трагаш одрећнута чека на пољубац у шуми.
Ми не смемо да разумевамо говор без даха на прозорским
стаклима, тај дах што нас разликује од живота у растињу
последњи је који гризем да бих се вратила у своје кости.